

zij het beter achten de schaduwzijde eener belasting door gebrekkige heffing des te scherper te doen uitkomen. Naar zijne meening ware deze toelichting beter achterwege gebleven, of wel had die kunnen luiden, dat ook zij, die afschaffing der accijnsen wenschen, toch altijd zullen willen medewerken om bestaande verkeerdheden te verbeteren.

Tegen de afschaffing der accijnsen verklaarde zich een lid. Bij de belangrijke hervorming, die reeds op het gebied der accijnsheffing heeft plaats gehad, achtte hij het niet wenschelijk op verdere afschaffing nu reeds aan te dringen.

Dit gevoelen werd door meerderen weersproken, die echter thans niet in verdere beschouwingen over het al of niet nuttige der afschaffing van de accijnsen wilden treden. Andere leden gingen echter verder en betoogden de wenschelijkheid van de opheffing der accijnsen van de hier genoemde fabrikaten. Weder anderen wilden niet zoo ver gaan, maar stelden toch in het licht, dat de accijns op bier en azijn, zoo als die door de aanneming dezer wetsontwerpen zal worden, op de lagere klassen der bevolking een niet geringen druk oefent.

Om dezelfde reden wenschten die leden ook de invoerrechten op vreemde bieren verlaagd te zien en zij betreurden het, dat de Minister daartoe geen voorstel had gedaan.

Andere leden waren echter van gevoelen, dat buitenlandsch bier een luxe artikel is en dat niet het buitenlandsch maar het binnenlandsch bier een volksdrank zoude moeten worden, zoodat de invoerrechten zeer goed behouden kunnen worden temeer daar zij van geringen invloed op den prijs zijn.

Vastgesteld 25 April 1889.

MULLER.
VAN LIER.
MOOLENBURGH.
HENRI SMITS.
VAN PALLANDT VAN NEERIJNEN.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over het ontwerp van wet tot regeling der reis- en verblijfkosten van de leden der Eerste Kamer, en der reiskosten van de leden der Tweede Kamer van de Staten-Generaal.

Gelijk uit het verhandelde in de vergadering der Eerste Kamer van 4 Augustus 11. blijkt, werd door haar de Regeering uitgenoodigd bij den aanvang der volgende zitting een voorstel van wet in te dienen tot herziening der wet van den 26sten Mei 1849 (*Staatsblad* n°. 17). Daarbij werd de bedoeling te kennen gegeven dat, behoudens eene nadere regeling der verblijfkosten, de herziening der reiskosten plaats zou hebben in de richting van het Koninklijk besluit van den 5den Januari 1884 (*Staatsblad* n°. 4).

Terwijl men het waardeerde, dat de Regeering aan het verlangen der Kamer gevolg heeft gegeven, ontveinsden eenige leden zich niet, dat huns inziens een gewijzigd kilometertarief de voorkeur had verdiend. Men meende evenwel thans daarop niet nader te moeten aandringen, nadat de Kamer zich ten vorigen jare vóór eene wijziging in de wet van 1849 verklaard heeft, in de richting van het besluit van 1884.

Onderscheidene leden betreurden, dat de Regeering, eene

nieuwe regeling ontwerpende, eenige punten minder goed of minder duidelijk geregeld heeft.

1. Uit art. 1 leidde men af, dat de reiskosten bij iedere bijeenroeping slechts eenmaal heen en eenmaal terug berekend mogen worden. Waarom niet vergoeding voor meerdere reizen toegelaten tegenover eene evenredige vermindering van verblijfkosten?

2. De uitdrukking: »metterwoon gevestigd» in het tweede en laatste lid van art. 1 is ontleend aan de wet van 26 Mei 1849 (*Staatsblad* n°. 17). Zij is bij amendement van den heer GODEFROI daarin gebracht met de bedoeling de plaats des werkelijken verblijfs aan te duiden, in tegenstelling der wettelijke woonplaats. Aldus wordt het in de praktijk begrepen en men vertrouwde, dat ook in het vervolg die opvatting gelden zal.

3. In de laatste jaren is het voorgekomen, dat de Eerste Kamer bij gelegenheid van de opening der zitting of ter wille van een adres slechts gedurende een enkelen dag vergaderde. Leden uit sommige provinciën kunnen in verband met het uur van aanvang der vergadering somwijlen niet bij tijds aanwezig zijn, wanneer zij niet daags te voren op reis gaan. En den dag, waarop de vergadering gehouden is, kunnen zij wegens het tijdstip van sluiting der vergadering 's avonds hunne woonplaats niet altijd meer bereiken. Is het de bedoeling in dat geval, waarin zij dus drie dagen van huis zijn, slechts gedurende eenen dag verblijfkosten toe te kennen?

4. Hoe moeten de leden den tijd berekenen, waarover verblijfkosten vergoed worden? In het 5de lid van art. 1 staat aan den eenen kant: »Gedurende den tijd waarin zij de vergaderingen hebben bijgewoond». Van den anderen kant volgt daarop: »Zulks van den dag af, tegen welken de vergadering is bijeengeroepen tot op dien waarop zij tot nadere bijeenroeping uiteengaat, of tot op den dag van de sluiting der zitting». Die beide termijnen dekken elkander, indien een lid voortdurend is tegenwoordig geweest en in den Haag is gebleven. Doch hoe moet de opvatting zijn, indien een lid of later gekomen of vroeger heengegaan is, of wel tusschentijds de eene of andere vergadering niet heeft bijgewoond? En hoe, wanneer hij wegens de nabijheid zijner woonplaats alleen op de dagen overkomt, waarop eene vergadering gehouden wordt? Of indien de leden, zonder dat de Kamer tot nadere bijeenroeping uiteengaat, voor ettelijke dagen naar huis gaan?

Indien het al niet mogelijk is de wet nog te verduidelijken, achtte men het toch gewenscht door overleg tusschen de Regeering en de Kamer althans bij wetsinterpretatie eene gelijkvormige toepassing te bevorderen.

Deze bedenkingen werden in het midden gebracht niet, omdat men ze van overwegend bezwaar tegen het wetsontwerp achtte, maar ook ten einde daarop bij eene eventuele latere herziening worde gelet.

Vastgesteld 25 April 1889.

PRINS.
MELVIL VAN LYNDEN.
VAN DER GOES VAN DIRXLAND.
PIJNAPPEL.
REGOUT.